

Rita Kripaitienė

PRISIMENANT MONSINJORĄ A. TALAČKĄ

Kiek daugiau pabendrauti teko paauglystės ir ankstyvosios jaunystės metais. Jausmas būdavo pakankamai keistas didžiulė pagarba su baimės prieskoniu. Daug kalbėti būdavo nesmagu. Visada norėjosi kalbėti labai konkrečiai ir kuo mažiau jam trukdyti. Kai kuriais klausimais buvo pakankamai kategoriškas, pvz. „Kunigas turi būti „biednas“. Visas mano turtas – knygos ir paveikslai. Visa kita priklauso bažnyčiai“.

Privačiuose pokalbiuose niekada nepolitikuodavo. Pagarbiai atsiliepdavo apie rajono vadovus, nuoširdžiai džiaugėsi sutarimu. Tuo metu retai kuriame rajone šiokiadieniais prieš šv. Mišias skambėdavo varpai. Anykščiuose tai nebuvo uždrausta.

Ne kartą girdėjau, kaip kritikavo anykštėnus už nepagarbą savam miestui dėl neteisingo Anykščių vardo kirčiavimo.

Labai skatino jaunimą mokytis. Prioritetu laikė humanitarinius bei dailės mokslus.

Didžiavosi užsakęs biustą K. Kairiui. Sakė „Bus atsvara A. Baranauskui“. Nepaprastai džiaugėsi Kryžiaus kelio stotimis šventoriuje „Niekur to nėra, o Anykščiuose – bus!“

Apie 1980 m. Monsinjoras gydėsi Kauno klinikose. Ligoninėje jį aplankė kun. R. Mikutavičius, norėdamas, kad Monsinjoras jam perleistų savo paveikslus. Tas vizitas A. Talačką ir labai įžeidė, ir papiktino „Ar tik vienintelis Mikutavičius vertina ir supranta meną“

Atsimenu Monsinjoro žodžius Anykščiuose atidarant naująsias kapines „Kapinės nebus tikros tol, kol jose nebus palaidotas kunigas. Ir tas kunigas būsiu aš“. Kai jam paprieštaravau, sakydama, kad čia dirbę kunigai laidojami šventoriuje, jis atsakė „Šventoriaus nereikia paversti kapinėmis, ir mane palaidosit naujosiose kapinėse“.

Rita Kripaitienė